

بمناسبت روز جهانی شهرسازی/ مهندس مجید شاه اویسی (رئیس کمیسیون عمران و خدمات شهری شورای شهر سنندج)

بمناسبت روز جهانی شهرسازی/ مهندس مجید شاه اویسی (رئیس کمیسیون
عمران و خدمات شهری شورای شهر سنندج)

با تبریک 8م نوامبر روز شهرسازی بر تمامی شهرسازان خوب کشورم
امیدوارم دیگر در شهر زیبای من شهر سنندج شاهد اجراء پروژه های
عمرانی که با بی توجهی به هویت شهری روح شهرمان را آزار می دهند

نباشیم.

پروژه هایی نظیر:

1- احداث خیابان انقلاب (سیروس سابق) در دهه 40 که بخش زیادی از قدیمی ترین بازار شهر را از بین برد و آن را چند تکه نمود.

2- احداث بلوار نمکی در دهه 50 که بسیاری محلات قدیمی شهرمان را از بین برد.

3- تخریب بسیاری خانه ها و محله های قدیمی نظیر سرتپوله در دهه های 60 و 70

4- احداث بلوار کردستان در دهه 70 که قطارچیان و چند محله قدیمی شهر را چند تکه نمود.

5- تخریب ساختمان نوستالژیک بانک سپه میدان انقلاب در دهه 80

6- تخریب یکی از قدیمی ترین ساختمان های اداری شهر ، ساختمان قدیمی استانداری در دهه 90

7- تخریب های فراوان کوه آبیدر با احداث مجتمع های مسکونی از شهرک هفت آسیاب (شهرک وحدت سابق) تا مجتمع های شهرک کشاورز تا مجتمع های مجاور شهرک زاگرس تا مجتمع مسکن مهر بهاران با چندین میلیون مترمکعب خاکبرداری و بعبارتی تخریب کوه و کوه برداری در دهه های 80 و 90

البته که توسعه روزافزون شهر نیازمند احداث معابر جدید و

ساختمانهای مدرن است اما آیا حق داشته ایم به این دلیل اینگونه محلات قدیمی و با ارزش شهر و ساختمان های قدیمی را از بین ببریم؟ مگر شهر فقط متعلق به ماست و آیندگان از آن سهمی ندارند؟

آیا اگر این خیابانها احداث نشده بودند و آن محلات قدیمی همچنان پا برجا بودند بهتر نبودند؟ البته که بازسازی بافت های فرسوده امری ضروری است اما به چه قیمتی؟

آیا اینهمه تخریب شهر لازم بود ؟

براستی احداث اینهمه خیابان چه نقشی در توسعه شهرمان داشته است؟ آیا تردد خودروها روان تر شده است؟

آیا از پیاده روی در کوچه و خیابانهای شهر بیشتر از گذشته لذت می بریم؟

مگر احداث برج جهان نما در مجاورت میدان نقش جهان اصفهان در دهه 80 سبب امتناع یونسکو از ثبت این اثر با ارزش در فهرست میراث فرهنگی جهان در آن سالها نشد؟

در شهرهای بزرگ و دیدنی دنیا احداث ساختمانهای مرتفع و مدرن و بزرگراهها و معابر عریض و تقاطع های غیر مسطح و رینگ ها و کنارگذرها و کمربندی های شهرها نه در بافت قدیمی و تاریخی شهر بلکه با رعایت حریم مشخصی از بافت های با ارزش و قدیمی شهر اجرا می شوند.

آری دوستان ما توسعه شهر را می خواهیم اما شهر بدون ترافیک آزار دهنده ، شهر با فضای سبز کافی ، شهر با ساختمانهایی متناسب با هویت شهری مان ، شهر با تپه های تصرف نشده توسط ارگانهای دولتی و در یک کلام شهری سرزنده همچون موجودی سرزنده و شاداب.

این امری چندان پیچیده نیست و تنها و تنها راه آن توجه به علم شهرسازی و سپردن شهر به دست شهرسازان است نه سیاستمداران، زیرا که زیبنده نیست که کار در دست کاردان نباشد. این مسیری است که در شهرهای موفق دنیا سالهاست که شروع شده است.

بیاییم همگی دست به دست هم دهیم و از مسئولین بخواهیم که تمامی پروژه های پیشرانِ توسعه از بلوارهای اطراف شهر و کنارگذرها و کمربندی ها و توسعه فضاهای شهری و ساختمان سازی ها و ... مبتنی بر اصول نوین شهرسازی بوده و از کارشناسان و صاحبانظران و در این مقوله از شهرسازان مان بخواهیم که در قبال بی توجهی مسئولین به این اصول علمی ساکت نبوده و منفعل نباشند چرا که آنان که بیشتر می دانند مسئولیت بیشتری نیز دارند.

به قول اریک امانوئل اشمیت نویسنده، نمایش نامه نویس و فیلسوف فرانسوی:

دنیا رو آدم‌هایی که مرتکب بدی میشوند خراب نمی کنند، دنیا رو کسایی از بین می‌برند که بدون کوچکترین واکنشی نظاره می‌کنند .

بیاییم همه کمک کار شهرسازان مان باشیم.